ਕਰਕੇ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਬਿਮਾਰਾਂ (ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ) ਦੇ ਘਰ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਈਸ਼ਵਰ ਨਾਲ ਗਿੱਲਾਂ ਨਾ ਕਰਨ। ਹੁਣ ਅਰਬ ਵਿੱਚ ਜੁੱਡਾ ਕੌਮ ਦੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਹੂਦੀ ਬਿਮਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਮਕਾਰ ਲੋਕ। ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਜੀ ਨੇ ਜੁੱਡਾ ਕੌਮ ਦੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਕਵਾਰੀ ਦੇ ਰੱਬੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਮਸੀਹ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਕਵਾਰੀ ਦੇ ਹੀ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ ਬਲਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਨਕ ਵਰਨ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦਾ ਰੱਬ ਨਾਲ ਬੇਵਫ਼ਾ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 70 ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ "ਹਰਿ ਮੰਦਰ" ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਖੋ ਲਿਆ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜੇਰੂਜ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਦਾ ਜੋੜਾ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਅਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਾ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਹਨ। ਜੇਰੂਜ਼ਲਮ ਦਾ ਮੰਦਰ ਤੋੜਨ ਬਾਦ ਰੱਬ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਾਸ (chosen) ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖਾਸ (Promised Land) ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਦਰ ਦਰ ਦੇ ਧੱਕੇ ਖਾਣ ਲਈ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਹ ਰੱਬ ਦੀ ਧਰਤੀ ਰੱਬ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ। ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਹੂਦੀ ਕੱਢੇ ਹੋਏ ਜਿਸ ਵੀ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਗਏ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖ਼ੂਬ ਮਾਰ ਖਾਂਦੇ ਰਹੇ ਜੱਦ ਤਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਲਕਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨੀਏ ਨਹੀਂ ਬਣ ਗਏ। ਇਸ ਦੀ ਸਜਰੀ ਮਸਾਲ ਜਰਮਨੀ ਸੀ। ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਬਾਬੇ ਅਮਰੀਕਾ, ਆਸਟਰੇਲੀਆ, ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖ਼ੂਬ ਫੁੱਲੇ ਫੱਲੇ। ਦਰ ਅਸਲ ਜੇ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਇਹਨਾਂ ਯਾਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਭੇਤ ਪਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਹੇ ਸਾਰੇ ਫਿਰਕੂ ਝੱਗੜੇ ਸਮਝ ਆ ਜਾਣ। ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਨੇ ਏਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਨਕ ਵਰਨ ਦੇ ਯਾਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਡੇ ਦਾਰ ਝਾੜੀਆਂ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇੰਝ ਹੈ। ਮਾਥਿਊ 13.24: "ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਵਕਤ ਰੱਬ ਦੀ ਬੀਜੀ ਹੋਈ ਕਣਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੇ ਬੂਟੇ ਬੀਜ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਰੱਬ ਦੇ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕੇ ਰੱਬ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਤਾਂ ਰੱਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਫਲ ਦੇਣ ਦਿਓ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਜੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂ ਗਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਡੇ ਦਾਰ ਝਾੜੀਆਂ ਦੀ ਪੰਡ ਬੰਨ੍ਹੋ ਅਤੇ ਸਾੜੋ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਣਕ ਦੇ ਬੂਟਿਆਂ ਨੂੰ ਆਖਾਂ ਗਾ ਕਿ ਆਪਣਾ ਫੱਲ ਮੇਰੀ ਕੋਠੀ ਵਿੱਚ ਪਾਓ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਜੋ ਮਈ 1948 ਵਿੱਚ ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਨਾਂ ਦਾ ਮੁਲਕ ਕਾਇਮ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਹੂਦੀਆਂ (ਕੰਡੇ ਦਾਰ ਝਾੜੀਆਂ) ਨੂੰ ਹੀ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 40 ਸਾਲ ਰੱਬ ਨੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦੇਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਬੇਵਫ਼ਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਈ 1988 ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੰਬਾਂ ਨਾਲ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਯਾਹੂਦੀਆਂ ਤੋਂ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਬ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਭੁਲਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਔਣਾ ਇੰਝ ਲਿੱਖਿਆ ਹੈ: "ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਧਾਰਮਿਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਉੱਤਰ ਵਲੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੀ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਔਣ ਵਾਲਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ"। ਤਾਂ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਧਾਰਮਿਕ ਬਿਮਾਰਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੇ ਗੜ੍ਹ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਚਾਲੀ ਕੋਹ ਦੂਰ ਤਲਵੰਡੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨੀ ਬੇਦੀ ਮਿਹਤਾ ਖੱਤਰੀ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਕਵਾਰੀ ਦੇ ਜਨਮ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਕਿਉਂ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੱਤਰੀ ਜਿਸਮਾਨੀ ਹਿੰਦੂ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੱਤਰੀਆਂ ਲਈ ਹਿੰਦੂ ਇਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਜ ਹੀ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਹਿੰਦੂ ਦੱਸੀ ਜਿਹੜੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇਈਮਾਨੀਆਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉੱਥੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੌਮ ਪੁੱਛੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮੀ ਤੋਂ ਬੱਚਾਉਣ ਲਈ ਕੌਮ ਖੱਤਰੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਹਿੰਦੂ ਦੱਸੀ ਅਤੇ ਏਰਾਨ ਵਰਗੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਨੂੰ ਇਕ ਕੌਮ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਚੋਰ ਦਾ ਮਤਲਬ ਦਿੱਤਾ। ਐਦਾਂ ਦੇ ਬਈਮਾਨ ਖੱਤਰੀ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾ ਨਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਕਰਾੜ" ਯਾਨੀ ਕਿ ਲਾਲਚੀ ਦੇ ਨਾਓਂ ਨਾਲ ਸੱਦਿਆ ਅਤੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਕਰਾੜ ਹਨ। ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਔਣ ਤੇ "ਹਰੀ" ਦੀ ਪੂਜਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਵੀ ਆਦਮੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੰਦਰਾਂ ਜਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਪੰਡਿਤ ਜਾਂ ਭਾਈ ਹਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਜੇ ਇਹ ਦੁਨੀਆਵੀ ਲੋਕ ਕਮ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਔਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਹਰ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਸੁਰਤੀ ਨਾਲ ਸਤਿ ਸੰਗੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਤਿ ਸੰਗੀ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੇ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤ ਏਸੇ ਹੀ ਲਈ ਕਾਇਮ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜੋ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨ ਮੁਖ ਲਾਲਚੀ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਭਾਈ ਅਨ੍ਹੇ ਪੰਡਿਤਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਰਨਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਗ਼ਲਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹਰੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇ ਗਾ ਨਾ ਕਿ ਟੱਪਣੇ ਮਨ ਮੁੱਖ ਭਾਈ ਜਾਂ ਅਨ੍ਹੇ ਜੱਦੀ ਪੰਡਿਤ ਨੂੰ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹਰੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਭਾਈ ਜਾਂ ਪੰਡਿਤ ਨੂੰ ਜ਼ੁਮੇਦਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਤਾਂ ਹਰੀ ਬੋਲੇ ਗਾ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਲੋਕ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੰਡਿਤ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਘੱਲਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਸੀ?

2. ਦੂਜਾ ਪੰਥ ਸਿੱਖ:- ਇਹ ਪੰਥ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦਵੀਜੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੰਥ ਵਿੱਚ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ ਰਾਹੀਂ ਜੋੜ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਰੀ ਸਭ ਜੀਵ ਜੰਤ :ਦਾ ਸੱਚਾ ਪਿਓ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ "ਸੱਚੇ ਭਾਈ" ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦੱਦ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਕਰੀਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਦੇ ਦੁਨੀਆਵੀ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਬਲਕਿ ਪੰਜ ਰੂਹਾਨੀ ਦੁਸ਼ਮਨ ਹਰੀ ਨੇ ਪਹਿਲੂੰ ਹੀ ਭੇਜ ਰੱਖੇ ਹਨ। ਸੱਚੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਮਸਾਲ ਭਾਈ ਘਨ੍ਹਈਆ ਨੇ ਕਿਸੇ ਭੇਦ ਭਾਵ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਨਾਂ ਅਤੇ ਖਾਲਸਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਅਰਬ ਵਿੱਚ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਜੀ ਨੇ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਬੜੀ ਸੌਖੀਆਂ ਬੁਝਾਰਤਾਂ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂ ਕਿ ਓਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਗੂੜ੍ਹ ਗਿਆਨੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਦੂਜਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਦੁਨੀਆਵੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਉਲਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨਾ ਕਰ ਦੇਣ। ਐਦਾਂ ਦੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਫੜ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਦੋ ਧਾਰੀ ਖੰਡਾ ਹੈ। ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਂ ਤੇ ਚਲਣ ਨਾਲ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ ਵਰਗੇ ਵਿਕਾਰ ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਸੁਰਤ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਨਾਲ ਹਰੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਪੰਡ ਹਲਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੋ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿਸ਼ਨੂ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਰੂਪੀ ਅਵਤਾਰ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਲੜੀ ਮਤਲਬ ਵਿੱਚ ਦੱਸਦੇ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਜੋਤ ਦਾ ਨਾਓ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਇਸ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਹਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਨ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰੀ ਦਾ ਰੂਪ ਹਰ ਜੀਵ ਜੰਤ ਵਿੱਚ "ਪ੍ਰੇਖ" ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਦੇਖਿਆ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਹੈ ਪਰ "ਪੇਖਿਆ" ਮਨ ਜਾਂ ਸੁਰਤੀ ਦੀ ਤੀਜੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। (ਮਨ ਅੰਨ੍ਹੇ ਨਾਮ ਸੁਜਾਨ ਸੋਹਣਾ...) ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਲ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵ ਜੰਤੂ ਅਤੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਗੀ ਸੰਗੀ ਬਣ ਕੇ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਝੂਠੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਝੂਠੇ ਅੰਗੀ ਸੰਗੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਲਈ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਦਾ ਨਾਓ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚੇ ਪਿਓ ਹਰੀ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਸੱਚਾ ਅੰਗੀ ਸੰਗੀ ਹੈ। ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਯਾਨੀ ਕਿ ਹਰਮੰਦਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਕੁਸ਼ਤੀਆਂ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿਹਤਯਾਬੀ ਦੇ ਸਬਕ ਵੀ ਦਿੱਤੇ। ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਬਾਦ ਤੀਸਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਸਨ ਕਿ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣ ਅਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਜਾਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ "ਰਾਮ" ਵਸੇਂਦ ਨਾਲ ਮਨ ਪਾਕ ਹੋ ਕੇ ਇਨਸਾਨ "ਅਮਰ" ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਥਾਂ ਬੈਠ ਕੇ ਲੰਗਰ ਖਾਣ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਕਿ ਕਿਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਪਹਿਲਵਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਤੀ ਦੀ ਹਉਮੈ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆ ਵੜੀ ਅਤੇ ਮਨ ਸਾਫ਼ ਬਿਨਾ ਦਿਲ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਚੌਥੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੇ ਰੂਪ ਦਾ ਨਾਮ "ਰਾਮ ਦਾਸ" ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਾ ਕੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਮ ਵਸੇ। ਐਸੇ ਹੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਹਰੀ ਦੇ ਮੰਦਰ "ਹਰਿ ਮੰਦਰ" ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਵਾਇਆ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਮੰਦਿਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿੱਚ "ਹਰਿਮੰਦਰ" ਇਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਾ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਜੇਰੂਜ਼ਲਮ ਵਾਲਾ ਹੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਰੱਬ ਨੇ 70 ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਉਸਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਕੁਦਰਤੀ ਅੱਗ ਨੇ ਨਹੀਂ ਬਣਨ ਦਿੱਤਾ। ਪੰਜਵੇਂ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਰੂਪ "ਅਰਜਨ ਦੇਵ" ਜੀ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਸੀ ਕਿ ਹਰੀ ਦਾ ਭਗਤ ਕੱਠੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਉੱਤੇ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰਨ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਬਾਕੀ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਵਿਸ਼ਨੂ (ਹਰਿ) ਜੀ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਭਗਤੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੋਂ ਸ਼ਿਵ (ਗੋਬਿੰਦ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਓ ਸੀ) ਜੀ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨੀਂਹ ਜਾਂ ਬੁਨਿਆਦ ਰੱਖੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੀਰੀ ਅਤੇ ਪੀਰੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਲਵਾਰਾਂ ਇਸ ਲਈ ਪਾਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਪੀਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਉਣ ਗੇ ਅਤੇ ਮੀਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਣ ਗੇ ਯਾਨੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਥੱਲੇ ਸਿੱਖ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣ ਗੇ ਅਤੇ "ਉਪਕਾਰੀ" ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰਨ ਗੇ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ "ਪਤ" ਰਖਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਹਰ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਹਿਲ-"ਵਾਏ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਵੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨ "ਕਲਗ਼ੀ" ਵੀ ਲਗਾਈ। ਵਿਸ਼ਨੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਲਗ਼ੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ ਕਿਉਂ ਕਿ ਫੌਜ਼ ਦੇ ਪੀਰ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ 'ਮਾਰਗ" ਦੀ ਨੀਂਹ ਦੀ ਰਸਮ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਕੇਸ ਮੁਣ ਕੇ ਮਨਾਈ ਸੀ। ਕੇਸ ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੱਟੇ ਸਨ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹਿੰਦੂ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਇਕ ਆਸ਼ਰਮ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਮੁਣਨ ਨਾਲ ਦਾਖਲ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਇਥੇ ਵਿਸ਼ਨੂ ਦੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਨੀਂਹ ਦੀ ਰਸਮ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਰਖੀ। ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕੇਸ ਕੱਟਣ ਬਾਰੇ ਤੁਕਾਂ ਮਿੱਟਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਸਿੱਖ ਸਿਰਫ਼ ਕੇਸਾਂ, ਦਾੜ੍ਹੀ ਆਦਿ ਦਾ ਹੀ ਬਣੌਣਾਂ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮਨ ਦੇ ਅਨ੍ਹੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਸ਼ਕਲ ਦੇ ਸਿੱਖ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੀ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ। ਅਸਲੀ ਜਾਂ ਤੱਤ ਰੂਹਾਨੀ ਸਿੱਖ ਇਹ ਅੱਤਵਾ-"ਦੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਕੱਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਪਰ ਉਹ ਭਾਈ ਘਨ੍ਹਈਆ ਜੀ ਵਰਗਾ ਸੇਵਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਉਪਕਾਰੀ ਫੌਜ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰਖੀ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਫੌਜ ਨੂੰ "ਉਪਕਾਰੀ" ਤੋਂ "ਪਰਉਪਕਾਰੀ" ਖਾਲਸਾ ਫੌਜ ਬਣਾ ਕੇ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ। ਹੁਣ ਛੇਵੀਂ ਅਤੇ ਦੱਸਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਨਾਓਆਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੇ ਪਤਾ ਚਲੇ ਗਾ ਕਿ ਛੇਵੀਂ ਦੇ ਨਾਓ ਪਹਿਲਾਂ "ਹਰ" ਔਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਨੂ ਜੀ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਰੂਪ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ "ਹਰੀ" ਦੇ ਹੀ ਨਾਮ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਦੁਨੀਆਵੀ ਉਪਕਾਰੀ ਫੌਜੀ "ਹਰਿ" ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਅਤੇ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਸ਼ਕਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰਮੁੱਖ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਰਹਿਤ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਰੂਹਾਨੀ ਫੌਜੀ ਖਾਲਸੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਰੂਪੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਨਿਆਰੇ "ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ" ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਿਲ ਦਾ ਅੰਤਰ ਗੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਆਰੇ" ਗੁਰਮੁਖ ਖਾਲਸੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਦਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨੀ ਖਾਲਸੇ ਕਿਸੇ ਵੇਦ, ਕੁਰਾਨ ਆਦਿ ਧਾਰਮਿਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਬਲਕਿ ਉਹ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮਨਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤਰ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰੂ ਹੀ ਠੀਕ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਏਥੇ "ਪਾਤਸ਼ਾਹ" ਅਤੇ "ਬਾਦਸ਼ਾਹ" ਦਾ ਭੇਦ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਠੀਕ ਹੈ। "ਬਾਦਸ਼ਾਹ" ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਹੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਚੰਗਾ ਬੁਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਦੌਲਤ ਵੀ ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਝੂਠੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੀ "ਪਤ" ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਰਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੌਲਤ ਦਇਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਦਰ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖ ਤਿੰਨ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਬੇਮੁੱਖ ਮੂਰੱਖ, ਮਨ ਮੁੱਖ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਗੁਰਮੁੱਖ ਸਾਧ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਬੇਮੁੱਖ ਕੜਾਹ ਖਾਣ ਅਤੇ ਢੋਲਕੀ ਵਰਗੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਮਨ ਮੁਖ ਸਿੱਖ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਦਾਓ ਲਗੌਣ ਅਤੇ ਤਾਰ ਵਾਲੇ ਸੁਰੀਲੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਗੁਰਮੁੱਖ ਸਿੱਖ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਜਿਵੇਂ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਮੂਰਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵੀ ਮੂਰਤੀ ਭੇਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਏਸੇ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ "ਹਰੀ" ਦੀ ਪੂਜਾ ਹਰੀ ਦੇ "ਸ਼ਬਦ" ਰਾਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਸ਼ਾਦ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਭੇਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵਿੱਚ ਛੇ ਇੰਚੀ ਛੂਰੀ ਫੇਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਬੇਮੁੱਖ ਸਿੱਖ ਬੇਸਮਝੀ ਵਿੱਚ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੰਝ ਹੀ ਛੂਰੀਆਂ ਚਲੌਣ ਅਤੇ ਮਰਨ ਮਰੌਣ ਦੀ ਹੀ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਨਾ ਕਿ ਹਰੀ ਦੇ ਮਿੱਠੇ ਵਾਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ, ਜੋ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ "ਪਤ" ਰਖਦਾ ਹੈ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਕਰਨ। ਹੁਣ ਜਿਹੜਾ ਸਿੱਖ ਸੱਚਾ ਅਤੇ ਸੰਤੋਖੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਦਿਲ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਹੋਵੇ ਉਹ ਹੀ ਖਾਲਸ ਆਦਮੀ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਫੌਜ ਖਾਲਸਾ ਦੇ ਤੀਸਰੇ ਪੰਥ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਏਥੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਮੁੱਖ ਸਿੱਖ ਦਾ ਕੱਚਾ ਈਮਾਨ "ਸੱਚ" ਅਤੇ ਪੱਕਾ ਈਮਾਨ "ਸੰਤੋਖ" ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਵਾਜਬ ਹੈ। ਜੇ ਸਿੱਖ ਅਜੇ ਤਾਈਂ ਮਨ ਮੁੱਖ ਹੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਸੱਚ ਤਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸੰਤੋਖੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਦਿਲ ਲਾਲਚ ਅਤੇ ਤਮੋਂ ਨਾਲ ਕਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਦਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਮਨ ਦੇ ਚੋਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਵਿੱਚ "ਤੁਰਕ" ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਅਕਾਲੀਆਂ ਜਾਂ ਖਾਲਸਿਆਂ ਦਾ ਮਨ ਮੁਖ ਤਮਬਾਕੂ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ "ਤੁਰਕੜਾ" ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਮ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੱਕੇ ਈਮਾਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਮਿਟੀ ਦੇ ਕੱਚੇ ਭਾਂਡੇ ਤੋਂ ਹੀ ਪੱਕਾ ਭਾਂਡਾ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇੰਝ ਹੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੱਚੇ ਈਮਾਨ (ਸੱਚ ਬੋਲਣ) ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਮੁਹੰਮੱਦ ਨੇ ਇਹ ਚੀਜ਼ "ਮਿਰਾਜ" ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਰਾਹੀਂ ਦੱਸੀ ਹੈ "ਮੇਰਾ ਜਿਗਰ ਮੱਕਾ (ਆਦਮ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਮੰਦਰ) ਵਿੱਚ ਜ਼ਮਜ਼ਮ ਖੂਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਧੋਤਾ (ਯਾਨੀ ਕਿ ਕੱਚਾ ਈਮਾਨ ਸੱਚ ਆਦਮ ਦੇ ਮੰਦਰੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ) ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਿਰਾਜ ਮੈਨੂੰ ਜੇਰੂਸਲਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮੇਰਾ ਦਿੱਲ ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਜੀ ਦੇ "ਹਰਿ ਮੰਦਰ" (ਅਲ-ਮਸਜਿਦ ਅਲ-ਅਕਸਾ) ਵਿੱਚ ਕਲਾਮ ਨਾਲ ਸੋਨੇ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਧੋਤਾ (ਯਾਨੀ ਕਿ ਰੱਬੀ ਕਲਾਮ ਨਾਲ ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਦਿੱਲ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਕੇ ਈਮਾਨ ਪੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਨੇ ਬਹਿਸ਼ਤ ਨੂੰ ਉਡਾਰੀ ਮਾਰੀ (ਮੁਕਤੀ ਪਾਈ) ਯਾਨੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਨਸਾਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਕਤੀ ਪਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀ ਕਮਾਈ ਸਿਰਫ਼ ਦਇਆ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇੰਝ ਦੱਸਿਆ ਹੈ "ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੋਮ ਦਿੱਲ ਹੋਵੇ ਅੰਤਰ ਦੀ ਮੈਲ ਦਿੱਲ ਤੇ ਧੋਵੇ"। ਹੁਣ ਜਿਹੜੇ ਆਦਮੀ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਸਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਅਤੇ ਲੁੱਟਦੇ ਸਨ ਉਹ ਦੱਸੋ ਕਿਦਰ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਐਸੇ ਲਾਲਚੀ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਲੋਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਹੀਂ "ਤੁਰਕ" ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬਾਣੀ ਵਿੱਚ "ਤੁਰਕ" ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ ਮਨ ਮੁੱਖ ਨਾ ਕਿ ਟਰਕੀ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਲੋਕ ਜੋ ਮਨ ਮੁੱਖ "ਤੁਰਕੜੇ" ਗਿਆਨੀ ਅਰਥ ਕਢਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤੱਤ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬੁਧੀ ਵਾਨ ਗੁਰਮੁੱਖ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਗੋਟ ਬਜੋਟ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਨਹੀਂ ਰਖਦਾ ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਹ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਬ, ਤਮਬਾਕੂ, ਆਦਿ ਨਸ਼ੀਲੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਨ ਮੁੱਖ ਨਫ਼ਸੀ ਇਨਸਾਨ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਦੱਸੋ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਨ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਤੁਰਕ। ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜਾਨੂਨੀ ਲੋਕ ਤੁਰਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੱਤ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤਾਂ ਬੜਾ ਦਾਨੀ ਅਤੇ ਰਹਿਮ ਦਿੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੁਰਕਾਂ ਦੀਆਂ ਟੱਕਰਾਂ ਹੁਣ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਏਹੋ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੁਰਕਾਂ ਦੀ ਕਿਆਮਤ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ ਮੁਹੰਮੱਦ ਕੋਈ ਅਵਤਾਰ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਪੰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਲਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਜਿਸਮਾਨੀ "ਸੱਚ" ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ "ਸੱਤ" ਦੀ ਖਿਚੜੀ ਰਿਣ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲਈ ਬੜੀ ਲਾਭ ਦਾਇਕ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਯਾਨੀ ਕਿ ਜੋ ਜਿਸਮਾਨੀ ਗੁਰੂ ਪੰਡਿਤ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਸਬਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸਬਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪੰਡਿਤ ਜੱਦੀ ਗੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਉੱਚੀ ਥਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੱਦੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਹਰ ਇਕ ਸਿੱਖ ਦੇ ਦਿੱਲ ਵਿੱਚ ਵਸਦਾ ਹੈ (ਇਨਸਾਨੀ ਸਰੀਰ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਹੈ) ਅਤੇ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੰਦਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਇਕ। ਮੰਦਰ ਦਾ ਇਕ ਦਰ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੂਦਰ ਵਰਨ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਡਿਤ ਹਰ ਜਾਤੀ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਵਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਦੇ ਚਾਰ ਦਰ ਕਿ ਇਹ ਚੌਹਾਂ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਏਥੇ ਸੱਚੇ ਪਿਓ ਦੇ ਸਾਰੇ, ਔਰਤਾਂ ਤੇ ਆਦਮੀ, ਰੂਹਾਨੀ ਪੁਤਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਕ ਦੂਏ ਦੇ "ਭਾਈ" ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਯਾਨੀ ਕਿ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸਿੱਖਨੀ ਜਾਂ ਭੈਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਬਾਕੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਰਕੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਇੰਝ ਸ਼ਾਂਤ ਰਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਪਾਣੀ ਦੇ ਠੰਡੇ ਤਲਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਗੁੱਸਾ ਜਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ ਅਤੇ ਏਸੇ ਹੀ ਲਈ ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਜੀ ਨੇ ਪੀਟਰ ਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸੱਦਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਲ ਸਮਝੇ ਬਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝਿੜਕਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਹੋਰ ਜਿੱਥੇ ਪੰਡਿਤ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੰਡਿਤ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਮ ਮਾਰਗ ਤੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਤੇ ਚਲਣ ਲਈ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੰਡਿਤ "ਸੱਚ" ਦਾ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ "ਸੱਤ" ਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ "ਸੱਚ" ਦਾ ਗਿਆਨੀ ਸ਼ਿਵ "ਸੱਤ" ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਦਾ "ਚੇਲਾ" ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਤਨ (ਤਨ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦਾ ਤਲਾ) ਮਨ (ਮਨ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ ਲਈ ਰੱਬੀ ਬਾਣੀ ਤੇ ਅਮਲ) ਨਿਰਮਲ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਏਸ ਨੂੰ 35 (7×5) ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਲਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਪੂਰਨ ਸਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਕਾਲ ਪੁਰੱਖ ਦੀ ਜੋਤ ਏਨਾਂ ਚਮਕਾਰ ਮਾਰੇ ਕਿ ਉਸ ਦੀ "ਦੁਬਦਾ" ਭਣ ਤੋੜ ਮਿੱਟੇ। "ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਜਗੈ ਘਟ ਮਹਿ, ਤਬ ਖਾਲਸ ਤਾਹਿ ਨਿਖਾਲਸ ਜਾਨੈ"॥

3. ਤੀਸਰਾ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ:- ਇਹ ਤੀਜਾ ਪੰਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਸੰਤੋਖੀ ਗੁਰਮੁੱਖਾਂ ਲਈ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੰਜ ਦੂਤ ਵਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਦੁਬਦਾ ਭਣ ਕੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਹੀ ਬਣੇ ਹੋਣ। ਇਸ ਪੰਥ ਨੂੰ ਹੀ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਲਈ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਵਿਸ਼ਨੂ ਦਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ

"ਜਾਤੀ ਦੈ ਕਿਆ ਹਥਿ ਸਚੁ ਪਰਖੀਐ॥" "ਜਾਤਿ ਜਨਮੁ ਨਹ ਪੂਛੀਐ ਸਚ ਘਰੁ ਲੇਹੁ ਬਤਾਇ, ਸਾ ਜਾਤਿ ਸਾ ਪਤਿ ਹੈ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥" "ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸੇਵਾ ਨ ਹੋਵਈ, ਤਾ ਮਨੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ॥" "ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ ਤੋਰੀ, ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਬਨਵਾਰੀ॥" "ਜੋ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹਉ ਹਉਮੈ, ਤੇ ਤੇ ਭਏ ਅਜਾਏ॥ ਕੂੜੀਆ ਥਾਇ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ॥" "ਪਾਇਆ ਲਾਲੁ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਪਾਇਆ, ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਥੀਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇਆ॥" "ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋਇ ਨ ਪਾਇ, ਮੂਲਹੁ ਭੁਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ॥" "ਹਉਮੈ ਕਰਤਾ ਜਗੁ ਮੁਆ, ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ॥" "ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਿਆ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ, ਨਾਲੇ ਹਉਮੈ ਪਾਈ॥" "ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ॥" "ਹਉਮੈ ਛੋਡਿ ਭਈ ਬੈਰਾਗਨਿ ਤਬ ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਨੀ, ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਬਿਸਰੀ ਲਾਜ ਲੁੋਕਾਨੀ॥" "ਹਉਮੈ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ਹੈ ਦਾਰੂ ਭੀ ਇਸੁ ਮਾਹਿ, ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ॥" "ਸਲਾਮੁ ਜਬਾਬੁ ਦੋਵੈ ਕਰੇ ਮੁੰਢਹੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ, ਨਾਨਕ ਦੋਵੈ ਕੂੜੀਆ ਥਾਇ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ॥" "ਜੈਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਣੀਦਾ ਤੈਸੋ ਹੀ ਮੈ ਡੀਠੁ, ਵਿਛੁੜਿਆ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਾ ਬਸੀਠੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਦਾ ਕਟੇ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ, ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨਾ ਮਿਲਾਇਆ ਜਿਨਾ ਧੁਰੇ ਪਇਆ ਸੰਜੋਗੁ॥" "ਜੈਸੀ ਮੈ ਆਵੈ ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੈਸੜਾ ਕਰੀ ਗਿਆਨੁ